

Τίποτε πλέον τ' ὄνειρο τοῦ κόσμου, — ὄνειρο πλάνο, —
 Τίποτε πλέον ἔς τὰ μάτια σου δὲν θὰ τὸ ξαναφέρῃ,
 Ψυχὴ, ν' ἀπλώσῃ δὲν μπορεῖ πλέον σ' ἐσένα ἐπάνω
 Ἡ Μοῖρα σιδερένιο χέρι.

Ἡ θεία τοῦ Παντός δικαιοσύνη,
 Ἡ ὀλόγρυπνη, τὴν ἀφραστὴν ἀνάπαισι σοῦ δίνει,
 Γιατὶ ἀπὸ τῆ στιγμῆ τῆ μακρονή
 Ὅπου ξεχώρισε Ψυχὴ λευκὴ ἰσὰ Γαλαξίας
 Ἄπ' τὴ γαλίην τῆς ἀνυπαρξίας,
 Ἄδολη, πάναγνη ἐξήσες, ἔλαμψες, μωσχομύρισες.

Γι' αὐτὸ μέσ' ἔς τὴ γαλίην τὴν παντοτεινὴ,
 Μέσ' ἔς τὴν ἀσάλευτη γαλίην ἐγύρισες!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΣ

Ἀφιερῶται τῇ κυρία Α.

Ἐχει κόμην καστανήν, ὀφθαλμοὺς γλαυκοὺς, πρόσωπον ροδοχρῶν καὶ τὸ δέριμα τῆς εἶνε ἀπαλὸν ὡς χνοὺς ροδοκίνου, διαφανὲς καὶ ἀδρὸν ὡς ἡ ἀτμοσφαῖρα τοῦ ἀττικοῦ οὐρανοῦ κατὰ τὴν ὥραν τῆς δύσεως. Τὰ χεῖλη τῆς ἀποτελοῦν ἀιματόχρουν ἄνοιγμα ἐπὶ τῆς ὀπαλίνης ὠχρότητος τοῦ προσώπου καὶ ὅταν ἡμιανοίγωνται, οἱ ὀδόντες ἀκτινοβολοῦν ἐκλευκοί, ὡς ἥλιος διαγγελῶν μεταξὺ δύο πορφυρῶν νεφελῶν. Ὅλαι αἱ ἀναφρικιάσεις τοῦ πάθους, ὅλαι αἱ ἀνυπομονησῖαι τοῦ πόθου, ἡ μέθη ὅλη τῆς ἐγκαταλείψεται διέρχονται δι' αὐτῶν. Ὡ! τί θὰ ἔλεγον, ἐὰν ἐτόλμων νὰ ὀμιλήσωσιν, ἂν δὲν ἐπάγγωναν ἐπ' αὐτῶν τὰς λέξεις τὸ καθήκον καὶ αἱ ὑποκριτικαὶ τῆς κοινωνίας ὑποχρεώσεις. Ποῖος θὰ ψάλλῃ τὸ τραγοῦδι τῶν ἐρυθρῶν χειλέων ἐπὶ τῆς κλίμακος τῶν λευκῶν ὀδόντων καὶ ποία λύρα οὐράνιος θὰ ἀποδώσῃ τὰς θείας συμφωνίας... Ἡ φωνὴ τῆς γίνεται σιγανωτέρα, ὡς ὅταν ἀκούῃ τις τοὺς ἀγγέλους ἐν ὄνειρῳ, καὶ οἱ μεγάλοι ὕγροὶ ὀφθαλμοὶ τῆς λαμβάνουσιν ἔκφρασι δειλιάς γλυκυτάτης, αἰδημοσύνης ἀνεκφράστου. Ἐχει τὴν νοητὴν καὶ ἀόριστον χάριν τῆς Ἀνατολίτιδος καὶ τὸ αἰθέριον θελγητρὸν τῆς γυναικὸς τῆς Δύσεως. Ὅμιλοῦσα κλίνει διὰ κινήματος χαριστάτου τὴν κεφαλὴν καὶ μειδιᾷ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, διὰ τῶν χειλέων, δι' ὅλου τοῦ σώματος. Τὴν εἶδον σήμερον κατὰ τὴν ὀμιγλώδη πρωίαν ἐπεριπάτει μεταξὺ δύο φίλων, νεύουσα χαμαί, μὲ ἡμικλείστους τὰς βλεφαρίδας, ὡς ἂν διὰ μέσου τοῦ κωνιορτοῦ τοῦ πεζοδρομίου ἠκολούθει τὸ μύχιον τῆς καρδίας τῆς ὄνειρον ἢ κυανόχρους ἐσθῆς τῆς ἐξῆρε τὸ πρόσωπόν τῆς καὶ ἐβάδιζε σοβαρὰ μὲ τὸ ἐλαφρὸν καὶ νοητὸν βᾶδισμά τῆς.

Τὴν συνήνησα εἰς τὸν χορὸν. Ἄνεδύετο ὠραία ὡς θεὰ ἀπὸ τοῦ λεπτοῦ κυανοῦ περικορμίου τῆς καὶ ἡ λάμψις τῶν φῶτων ἀντηγύαζεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς φλόγας πυρκαϊῶν. Καὶ ἡ καρδία μου ἤρχισε νὰ πάλλῃ· ἐνόησεν ὅτι ἔμελλε νὰ ἐρασθῇ. Ἡθέλησε ν' ἀντισταθῇ· ἀλλὰ τὰ ψήγματα τοῦ σιδήρου ἠμποροῦν ν' ἀντισταθῶσιν εἰς τὴν ἑλξίν τοῦ μαγνήτου; Ἐδῶθην ὀλόκληρος. Τὴν εἶδα ἔκτοτε σπα-

νίως, πολὺ σπανίως. Παρῆλθον ἡμέραι, ἐδδομάδες καὶ ἡ καρδία μου, ὅσον παρήρηχο ὁ καιρὸς, ἐγέμιζε περισσότερον ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς. Ὡ! τί νύκτες ἄγρυπνοι, τί ἡμέραι χωρὶς ἄλλην σκέψιν ἐκτὸς αὐτῆς! Τί ἀμείλικτος ἐπιβολὴ τῆς εἰκόνης, ἥτις παρίσταται πρὸ ἡμῶν κυρίαρχος, τοῦ ὀνόματος τὸ ὁποῖον τὰ χεῖλη ψιθυρίζουσιν ἀσυνειδήτως! Ἐν προσδοκίαν τῆς συναντήσεως εἰς συγχυρίαν ἐπισκέψεως ἢ περιπάτου, εἰς τὸ πλαίστιον θεωρίου θεάτρον, ἢ ἐν μέσῳ τῆς φαντασμαγορίας χοροῦ τινός, τοὺς διαφόρους συνδυασμοὺς, τὰς ἀπατηλὰς ἐλπίδας, τὰς αἰρνηθῆς ἀπογοητεύσεις, ὅλας τὰς εὐτυχίας καὶ ὅλας τὰς πικρίας, ὅλα, ὅλα τὰ ἐδοκίμασα, ὅλα τὰ ἠσθάνθην.

Καὶ ἀντεπαρῆλθε πρὸ ὅλων αὐτῶν χωρὶς νὰ ἐνοήσῃ τίποτε. Ἐπέρασεν ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν λύπη μου χωρὶς νὰ τὴν ὑποπτευθῇ· σκληρὰ καὶ ἀμείλικτος ἐθασάνισε τὴν καρδίαν, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ τῆς ἐξομολογηθῇ τὴν πίστιν τῆς καὶ τῆς ὁποίας ὁ ἔρωτικὸς ὕμνος ἐξέπνεεν ἐναγωνίως.

Ἐσπέραν τινα εἰς τὸν χορὸν, ἐκράτει πλῆθος ἀνθῶν καὶ μοῦ εἶπε φιλομειδῆς: «Ἐὰν δὲν ἦτο πολὺ ἀσήμαντον τὸ δῶρον, θὰ σὰς προσέφερα αὐτὸ τὸ ἄνθος». Δὲν εἰξέυρει ὅτι τὸ πτωχὸν ἄνθος, τὸ ὁποῖον προσεφέρθη οὕτως εἰς τὴν γωνίαν μιᾶς θύρας ὑπάρχει ἀκόμη, μακραμμένον καὶ ἄσμον μεταξὺ τῶν σελίδων τοῦ βιβλίου, ζῆ ζωντανὸν καὶ εὐώδες εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου. Ἐνθυμεῖται κἄν τὸ δῶρόν τῆς; Γνωρίζει ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου τοῦ χοροῦ μοῦ ἔδωκεν ἐν ἄνθος; Εἰξέυρει... Ὅχι! δὲν εἰξέυρει, δὲν ἐνθυμεῖται τίποτε.

Τί εἶμεθα λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι καὶ πρὸς τί ἡ ζωὴ, ἀπὸ ἀρκοῦν δύο λαμπροὶ ἐλικοβλέφαροι ὀφθαλμοὶ καὶ λευκόχρουν πρόσωπον μὲ ἐρυθρὰ χεῖλη διὰ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ λησμονήσωμεν ποῖοι εἶμεθα, τί κάμνομεν, νὰ μᾶς κάμῃ νὰ λησμονήσωμεν ὅλας μᾶς τὰς σκέψεις καὶ ὅλας τὰς φιλοδοξίας; Ὡ! τὴν ψυχὴν μου καὶ ὅτι ἔχω εἰς τὴν ψυχὴν μου, θὰ τὰ εἶδα δι' αὐτὴν. Τὰ προσφιλέστερά μου ὄνειρα τὰ θυσιαζῶ χάριν αὐτῆς. Τὰς ἀναμνήσεις μου τὰς

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

ἀκριβωτέρας τὰς καταθέτω εἰς τοὺς πόδας τῆς !
Καὶ ποῖα εἶνε ; Ἄπο ποῦ ἔρχεται ; Μὲ γνωρίζεις
κάν ; Τὴν γνωρίζω ;

Καὶ διατί δὲν τῆς ὠμίλησα ; Διατί δὲν ἀφῆκα τὴν
κραυγὴν τῆς ἀγάπης, τὴν κραυγὴν τοῦ πάθους νὰ
διαφύγῃ τὸ στήθός μου ; Εἰξέσω καὶ ἐγώ ;

Καὶ ἔγραψα τὴν σελίδα αὐτὴν ἄλλα πρὸς τί ;
Θὰ στραφῇ νὰ με ἴδῃ καν ; Θὰ ἐξακολουθῇ νὰ
βαδίζει ἀσυνειδήτως καὶ ἀναγινώσκουσα τὰς σελίδας
αὐτὰς, πλήρεις ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν τῆς, θὰ εἶπῃ :
Ποῖα νὰ εἶνε αὐτὴ—καὶ δὲν θὰ ἐννοήσῃ.

Τετάρτη.

GEORGES BOURDON

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Ἐξεδόθη γερμανικὴ μετὰφρασις τῆς
Ἀθηναίων Πολιτείας τοῦ Ἀριστοτέλους ὑπὸ Franz
Poland.

Ἐπιδημιολογικά

Ἐπὶ τῇ 300 ἐπετείῳ τῆς ἐφευρέσεως
τοῦ μικροσκοπίου θὰ γείνη τὸν προσεχῆ Ἀύγουστον
ἐκθεσις ἐν Ἀμβέρσῃ ἔχουσα διεθνήν χαρακτῆρα.

Καλλιτεχνικά

Εἰς πανηγυρισμὸν τῆς ἐβδομηκον-
τατηρίδος τοῦ Βίρσβωθ ὁ διάσημος προσωπογράφος
Φόαντζ Λέμπαχ φιλοτεχνεῖ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ κατ' ἐν-
τολήν τῆς Βερολίνας Ἱατρικῆς Ἐταιρίας.

— Ἀγγλὸς φιλότεχνος τῆρῶν τὴν ἀνω-
νομίαν ἐδήλωσεν ὅτι προσέειρε 80 χιλιάδας λίρας
στερλίνας πρὸς ἀνδρῶν καλλιτεχνικῆς πινακοθήκης
ἐν Süd Kensington, ἢ ἡ κυβερνήσις δωρῇ τὸ κα-
τάλληλον πρὸς τοῦτο γήπεδον.

— Τὸν προσεχῆ Γούνοιον θὰ γείνη ἐν
Καρlsruῇ καλλιτεχνικὴ ἐκθεσις ἰπιδίων. Μέχρι
τοῦδε προσηνήθησαν ὑπὲρ τὰ 1000 βριτίδια, ὧν τινα
βαρυτιμώτατα.

Θεατρικά

Ἄ Δαυρὲντιος Βάρρετ, ὁ μετὰ τὸν
Βοῦθ ἐπιφανέστατος τῶν Ἀμερικανῶν ἠθοποιῶν, τῶν
πρωταγωνιστούντων εἰς σακισπῆρικα δράματα, ἀπέθανεν
ἐσθάτως ἐν Νέκ Ἰόρκῃ ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας. Ὁ
Βάρρετ ἦτο 53 ἐτῶν καὶ ἀνῆλθεν ἐπὶ σκηνῆς δεκα-
πενταετῆς.

Παντοῖα

Νέος αὐτοκρατορικὸς θεόνομος, κατὰ
διαταγὴν τοῦ Αὐτοκράτορος Γουλιέλμου, ἐστήθη ἐν
τῇ Λευκῇ Αἰθούσῃ τοῦ ἐν Βερολίνῳ Βασιλικῷ Πα-
λατίου, ὅπου κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐστήθη καὶ νέος
βασιλικὸς θεόνομος. Ὁ αὐτοκρατορικὸς θεόνομος ἐφιλοτε-
χνήθη κατὰ σχέδιον τοῦ καθηγητοῦ Δέπλερ.

— Συνέστη ἐν Πάρισίσι ἐπιτροπὴ
σκοπὸν ἔχουσα τὸν πανηγυρισμὸν τῆς ἑκατοστῆς ἐπε-
τείου τῆς γεννήσεως τοῦ Πάπα Πίου. Μελετᾶται δὲ
καὶ ἡ ἴδρυσις μνημείου ἐν τῇ γενεθλίῳ αὐτοῦ Sini-
gaglia.

— Οἱ «Καίριοι» τοῦ Λονδίνου ἀφῆκαν
περίσευμα κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος 2 ἑκατομμύρια λιρῶν
στερλινῶν εἰς τὴν μετοχικὴν ἐταιρίαν εἰς ἣν ἀνήκουσι.

— Διὰ τὴν ἐν Χιχάγῳ Παγκόσμιον
Ἐκθεσιν συνέστη Ἐπίτιμος ἐπιτροπὴ ἐκ κυριῶν, τῆς
ὁποίας μέλη εἶνε, πλὴν ἄλλων, ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγ-
γλίας ἡ πριγκίπισσα τῆς Οὐαλίας, ἡ πρῶτη αὐτοκρά-
τειρα Εὐγενία, καὶ ἡ κυρία Στάνλεϋ.

Φίλτατε φίλε τῆς Ἑστίας, ἀπὸ οἰανδῆποτε ἐξήγγι-
σιν ἰδικὴν μας, δι' ἣν ἄλλως εἴμεθα ἀκατάλληλοι.
μᾶς ἀπαλλάττει ἡ ἐξῆς περικοπή, ληρωθεῖσα ἐξ ἐπι-
στολῆς αὐτοῦ τοῦ κ. Ψυχάρη πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς
Ἑστίας: «... Ὁ τύπος Ζούλια εἶναι ὁ μόνος ὀρθός.
Ἄλλοι οἱ λέει ζήλια, ἄς εἶναι καὶ βαρκάρης, τῷμαθε
ἀπὸ κανένα δάσκαλο. Νὰ τὸ ζετάσετε τὸ πρῶμα,—
γιατί ἀξίζει,— νὰ πάρετε ἕναν ἕναν ἐκείνους ποῦ τὸ
συνηθίζου καὶ θὰ διῆτε πῶς εἶναι δασκαλισμός. Ἐνας
ποῦ γάνει τὰ λογικά του, δὲ ζηλεύει, ζουλεύει, εἶναι
ζουλιάρης, ἔχει ζούλια. Κι ὁ δάσκαλος, ἅμα ζουλέψῃ
μὲ τὰ σωστά του, θὰ ζουλέψῃ μὲ οὐ. Εἶναι καὶ πο-
λύτιμος τύπος, γιατί βλέπουμε ποῦ καὶ τὸ η ἔγινε οὐ,
κι ἄγ' ἰσὸν τὸ υ' νὰ καταστρέψουμε τώρα τὴν ἰστο-
ρικὴ γραμματικὴ καὶ νὰ βγάλουμε τὸ οὐ, δὲ γίνεται.
Θὰ χαθῇ ὁ κόσμος. Ὁ Κοραῆς συνήθιζε τὰ τέτοια.
Ἐμεῖς σήμερα πρέπει νὰ ξεσυνηθίσουμε τὸν Κοραῆ.
Μὰ δὲ μὲ φαίνεται καὶ νὰ εἶναι τόσο τὸ κακό. Τῷμαθε
Ζούλια δὲν τὸ γνωρίζω καὶ νὰ εἶστε βέβαιος ποῦ θὰ
τὸ μεταχειρίζονται πολὺ λίγοι. Εἶναι — δασκαλισμός.
Ναί! δασκαλισμός. Ὁ λαὸς ξέρει μόνον δύο τύπους· ἡ
Τζούλια ἢ Ζουλιῆ—ἦς. Ἀστὴ ἢ Ζούλια ποῦ λέτε
μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἰταλία· εἶναι ἡ Giulia. Ὅλος
ὁ κόσμος θὰ τὸ προσέφῃ φυσικὰ Τζούλια καὶ δὲν μπορεῖ
νὰ τὸ προσέφῃ ἄλλως. Γιὰ νὰ πῆ τὸ ζ, πρέπει νὰρθῇ
καμιὰ Julie ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἄμα εἶναι τὸ -α στὴ
μέσῃ—Ζούλια—, ἔχει ἰταλικὸ πασσαπόρτι τὸ κορίτσι.
Ὁ δάσκαλος ὅμως δὲν ἀγαπᾷ καὶ δὲν καταδέχεται τὸ
τῆ δὲν τοῦμα νὰ τὰλλάξῃ ὄλους διόλου· τὸ μισο-
φτεῖναι Ζούλια. Ἐτσι μπορεῖ νὰ μοιῆξῃ καὶ μὲ τῆ
δική μας εἰ ζούλια. Μὰ καὶ νὰ μοιῆξῃ δὲν πειράζει.
Τὸ τοῖο καὶ μὲ τὰ γαλλικά. Jalousie θὰ πῆ ζούλια,
θὰ πῆ καὶ καρφίσι: un amour sans jalousie, π.γ.,
μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ὅπως θέλει. Con-
stance εἶναι κοινὸ, εἶναι καὶ κυρίον ὄνομα (γυναίκα καὶ
πολιτεία, Constanzi). Ποῖός ὅμως θὰ συλλογιστῇ νὰ
μὴ βάλῃ τίτλο Jalousie ἢ Constance ; Κανένας.
Μποροῦμε καὶ μεῖς νὰρῶσμε τὴ ζούλια ὅπως τῆ
λέμε. Μάλιστα νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲ βλέπω,
δὲν ξέρω πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ παρεξηγηθῇ· ἐμεῖς
συνηθίζουμε πάντοτε τὰ κύρια ὀνόματα μὲ τὸ ἄρθρον.
Γιὰ νὰ εἶναι ἡ Ciulia, ἔπρεπε νὰρῶν ἢ ἐμροστά.
Ἐτσι βάζουμε ἡσυχα Ζούλια, πολὺ πῖθ ἡσυχα παρὰ
ἂν ἔπρεπε νὰ βάλουμε Constance γαλλικά».

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΧΑΡΤΙΑ

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Ποῖα ἐλαττώματα συγχωρεῖτε ;
Πῶς θεραπεύεται ὁ ἔρως ;
Φῶς ἢ σκοτός ;
Ποῖοι ἐχθροὶ εἶνε οἱ μᾶλλον ἐπικίνδυνοι ;

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ἐρ. Ποῖα ἐλευθερία εἶνε μισητῆ ;
Ἀπ. Ἡ ἐλευθερία μερικῶν κατὰ τῆς ἐλευθερίας τῶν
ἄλλων.
Ἐρ. Τί διαφέρει ὁ ὑπερήφανος ἀπὸ τὸν μάταιον ;
Ἀπ. Ὁ ὑπερήφανος δύναται νὰ μὴ εἶνε μάταιος—ὁ
μάταιος δὲν δύναται νὰ μὴ εἶνε ὑπερήφανος. Ρήγας.
Ἐρ. Ποῖα εἶνε ἡ γλυκυτέρα λέξις ;
Ἀπ. Μητέρα !
Ἐρ. Δάκρυ ἢ μετάνοια ;
Ἀπ. Κατὰ τὸ μάτι ποῦ δακρύζει—κατὰ τὸ σῶμα
ποῦ γελᾷ.
Ἐρ. Διατί αἱ ἔξυπναι γυναῖκες ἀγαποῦν τὸν ὕπνον.
Ἀπ. Διὰ νὰ μὴν εἶνε πάντοτε ἔξυπναι. Μυσσογιᾶς.